

[Christmas Møller.]

Diskussion med mig herom, jeg har altid medgivet de to Ministre, at de var utilfredse med Overenskomsten. Men det, jeg har sagt, er, at de kunde have hindret Overenskomsten og bevirket, at nye Forhandlinger blev taget op igen, saaledes som mange maaske regnede med, efter at denne snævre Delegation var kommet hjem. Og det er det, jeg stadig vil have Lov til at hævde, at det gjorde man ikke. Det er mig magtpaaliggende at fremhæve dette saa stærkt for at understrege, paa hvilken Maade jeg førte Forhandlingerne angaaende denne Sag.

Den højtærede Statsminister meddelte os altsaa nu, at han, saa vidt jeg kunde forstaa, ikke offentligt var gaaet imod Overenskomsten. Ja, jeg vil ikke benægte det, naar Statsministeren siger det; men man maa vel have Lov til at sige, at i den Valgkampagne, der førtes, var der to Spørgsmaal, som spillede en aldeles afgørende Rolle fra Venstres Side, og det var dels det sydslesvigske Spørgsmaal, dels Spørgsmaalet om Englandsoverenskomsten. Jeg kan altsaa forstaa, at Statsministeren ikke i og for sig — vi kan jo altid senere undersøge, hvad der er at se derom i Arkiverne — er gaaet imod Overenskomsten; men Statsministeren vil vel ikke bestride, at et Hovedpunkt i Venstres Agitation op til Valget den 30. Oktober var Englandsoverenskomsten, dens slette Indhold og hele den Maade, hvorpaa den var blevet gennemført.

Statsministeren (Knud Kristensen): Jeg har sikkert tidligere ligesom i Dag sagt, at den Maade, Overenskomsten blev til paa, og den Handling, den daværende højtærede Udenrigsminister foretog, laa uden for, hvad han efter min Mening var berettiget til, og derfor kunde være Genstand for berettiget Kritik.

Jeg har sikkert ogsaa sagt, at den Overenskomst, vi fik, var en daarlig Overenskomst for Danmark og for Erhvervslivet — hvad jeg ogsaa har sagt i Dag. Det, Spørgsmaalet staar om, og som ikke kan afgøres bestemt, er, om vi paa daværende Tidspunkt rent økonomisk kunde have faaet en bedre Overenskomst, og det tror jeg ikke, jeg nogen Sinde har sagt noget om.

Hvad angaar det Spørgsmaal, som det ærede Medlem var inde paa, at den daværende og ogsaa nuværende Landbrugsminister og den daværende Indenrigsminister ikke var tilfredse, skal jeg kun sige, at vi godkendte ikke Overenskomsten; vi tiltraadte den ikke, og vi sagde det — og

det er nedskrevet i Referatet af de Forhandlinger, som førtes. Hvad vilde det ærede Medlem egentlig, vi skulde gøre mere? Det ærede Medlem traadte ikke ud af Regeringen, fordi Overenskomsten ikke var godkendt af os. Det er rigtigt, at det ærede Medlem, da han kom hjem, forelagde Overenskomsten ganske loyalt og redeligt, lige ud — det har jeg ikke noget imod —, men der var ikke nogen Tale om, hvad det ærede Medlems Tilbagetræden som Udenrigsminister vilde faa til Følge, idet jeg tydeligt husker, at vi fra vor Side sagde, at saadanne Bemærkninger som, at vi staar fuldstændig frit, kun er noget, man kan sige; det har intet med Virkeligheden at gøre, og de fleste — jeg tror ogsaa det ærede Medlem, naar han faar tænkt sig om — vil indrømme, at det er ikke gjort med, at en Person træder ud af Regeringen. Man kan i denne Forbindelse ikke se bort fra alle de Følger, det vilde faa, da Overenskomsten nu var sluttet, hele det Prestigetab, Landet vilde lide, o. s. v., og derfor gælder Taleren om, at vi kunde foranledige, at det ærede Medlem traadte ud, ikke. For det første maatte jeg, som jeg allerede har sagt, skønne, at den daværende højtærede Udenrigsminister havde Flertal, selv om der, som den daværende Statsminister sagde, ikke fandt nogen Afstemning Sted. Jeg maatte skønne, at et betydeligt Flertal vilde støtte den daværende Udenrigsminister, medens kun et meget lille Mindretal ikke vilde det, og derfor har Bemærkningen om, at det selvfølgelig var ham, der maatte gaa, ingenting paa sig. Det maatte have været os, der skulde gaa, hvis der paa Grundlag af Stillingen i Regeringen skulde være Tale om nogen Udtræden. Men, som sagt, som Stillingen laa, godkendte vi ikke Overenskomsten og mente dermed at have tilkendegivet, at Ansvaret for denne Ordning — og dermed ogsaa Æren for den — først og fremmest maatte ligge hos den daværende Udenrigsminister og dernæst i øvrigt hos dem, der tiltraadte Overenskomsten.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har Ordet for en kort Bemærkning.

Christmas Møller: Der kan ikke blive nogen Diskussion mellem Statsministeren og mig om, at de to Venstreministre i Samlingsregeringen ikke godkendte Ordningen — det har jeg aldrig paastaet, at de gjorde. Jeg har sagt, at de ikke forhindrede den — dertil havde de Magt —, og jeg er uenig